

Bài văn mẫu: Phân tích quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu trong bài thơ Vội vàng Văn 11 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Bài văn mẫu số 1: Phân tích quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu trong bài thơ Vội vàng

Xuân Diệu từng được mệnh danh là “ông hoàng của thơ tình”. Đúng vậy, ông viết nhiều thơ và nổi tiếng nhiều với những bài thơ tình. Nhưng có lẽ đến với Vội vàng, bài thơ viết vào năm 1938, in trong tập Thơ Thơ, chúng ta có thể nhận thấy vì sao chẳng cần đến những bài thơ tình thì ông vẫn là một nhà thơ nổi tiếng, một nhà thơ lớn của dân tộc. Bởi tiếng thơ trong Vội vàng là tiếng đòi, bộc lộ nhiều rung cảm và những triết lí sâu sắc. Trong đó thi phẩm cũng đã mang đến một quan niệm sống vô cùng ý nghĩa – sống vội vàng.

Nhan đề của bài thơ đã bộc lộ ngay quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu. Đó là một tính từ chỉ sự nhanh chóng, gấp gáp trong một hành động nào đó. Ở đây Xuân Diệu lại đề cao sự vội vàng trong cách sống, thái độ sống. Chẳng lẽ sống vội vàng là phải sống nhanh, sống gấp gáp vậy ư? Không những thế, cả bài thơ tác giả còn giục giã mọi người hãy sống không chờ đợi, sống hết mình, sống căng tràn từng phút, từng giây, sống đến trọn vẹn của “sống” để chống lại quy luật trôi chảy khắc nghiệt của thời gian.

Ngay mở đầu bài thơ, ông đã vội vàng qua hai ước muốn đầy táo bạo: tắt nắng, buộc gió. Đây là sự phi lí, hoang đường. Nào ai can thiệp được vào quy luật của tạo hóa, nhưng quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu lại khẳng định điều đó là có lí. Bởi nếu không ngưng đọng thời gian thì mọi thứ màu sắc, hương vị của cuộc sống sẽ theo nắng, theo gió mà phai nhạt, mà bay đi mất. Con người chẳng thể níu giữ, khóa chặt bên mình. Vậy chỉ còn cách phải sống vội vàng thì mới thỏa được lòng khao khát, mới đắm mình mà tận hưởng, mới không bỏ lỡ một chút nào hương sắc của cuộc đời. Quan niệm sống vội vàng thể hiện ngay qua khát vọng ngạo nghễ, khác thường mà yêu đời mãnh liệt như thế.

Thế nhưng nhà thơ cũng chẳng nói suông, ước muốn của ông hoàn toàn có căn cứ, vì cuộc đời này tươi đẹp và vô cùng đáng sống, nên càng phải vội vàng:

Của ong bướm này đây tuần tháng mật

...

Tôi không chờ nắng hạ mới hoài xuân.

Đoạn thơ vang lên với những niềm reo vui, thích thú. Ông như một một “hướng dẫn viên” đưa người đọc đi khám thính vẻ đẹp của trần thế này. Thi sĩ sung sướng lắm vì đắm chìm trong cảnh sắc tươi non, viên mãn của mùa xuân: ong bướm tuần tháng mật, hoa đồng nội xanh rì, lá cành tơ phơ phất, yến anh khúc tình si, ánh sáng chớp hàng mi, mỗi buổi sớm thần vui hăng gõ cửa, tháng giêng ngon như một cặp môi gần. Cái hay và ý nghĩa của nhà thơ là để mọi người thưởng thức vẻ đẹp ấy không phải ở chốn bồng lai tiên cảnh, mà ở ngay xung quanh mình. Bởi vậy, Xuân Diệu quan niệm sống vội vàng là yêu thiên nhiên, cuộc sống, nhưng là những gì gần gũi nhất, thân thuộc nhất và trong những khoảnh khắc căng tràn sức sống, tràn ngập xuân tình nhất.

Nhưng ông chợt nhận ra, dù là ngay quanh mình đi nữa thì chúng chẳng ở mãi bên mình, nhà thơ dẫu yêu, dẫu ham đến đâu thì rồi nó cũng vụt mất. Bởi vậy, lời thơ say mê, tha thiết nhưng bỗng chùng xuống, vì phải vội vàng một nửa. Vừa tận hưởng vừa vội vàng chính là những gì Xuân Diệu quan niệm. Đó cũng chính là cuộc chạy đua với thời gian để hưởng trọn hương sắc cuộc đời.

Cách sống của Xuân Diệu đúng là không chờ đợi. Ông vội vàng đến mức mà ở ngay mùa xuân ông đã thấy nhớ nó, chứ không chờ tới mùa hạ mới nhớ mùa xuân. Yêu thương, nhớ nhung tất thấy những gì đang tồn tại trở thành phương châm sống của thi sĩ. Với ông điều này có căn cứ.

Xuân đương tới nghĩa là xuân đương qua

...

Chẳng bao giờ! Ôi chẳng bao giờ nữa!

Xuân Diệu chẳng những quá ám ảnh về thời gian mà ông còn nhạy cảm đến lạ lùng về sự trôi chảy của nó. Hầu hết chúng ta cho rằng, mọi thứ đang đến là đến, chứ ít suy nghĩ rằng nó đang dần trôi qua. Nhưng Xuân Diệu thì khác, ông cảm nhận thấy rõ từng bước đi của thời gian. Nên xuân tới là xuân đang qua, non tức là sẽ già, thậm chí còn đến mức sẽ hết... Tại sao nhà thơ lại quá nhạy cảm như vậy? Sự nghiệt ngã ấy bấy lâu nay ai cũng biết, nhưng nhận ra nó để biết rằng nó đang lấy hết đi những gì của cuộc sống này chỉ có Xuân Diệu. Đoạn thơ mang giọng điệu tranh biện rất say sưa. Ông đang minh chứng rằng cuộc sống này đẹp nhưng không bao giờ ở lại, mỗi phút giây trôi qua là sẽ mất đi. Những thứ nhìn thấy tưởng chừng như sẽ tồn tại lâu, nhưng thực chất đang mất mát, hao mòn dần. Cho nên nếu không sống vội vàng thì chỉ còn lại là những gì tiếc nuối, xót xa. Nhà thơ đưa cả thêm những hình ảnh nhân hóa về sự mất mát, chia lìa bởi thời gian: tháng năm róm vị chia phôi, núi sông than thầm tiễn biệt, gió xinh hơn dỗi vì phải bay đi, chim dứt tiếng reo thì vì độ phai tàn sắp sửa... để minh chứng cho điều ấy. Đó mới là vạn vật, trời đất, còn nếu là con người thì hồi ôi, chắc hẳn phải nhiều ngậm ngùi, chua chát lắm. Nên nhà thơ muốn chúng ta hãy sống vội vàng đi để chạy đua với thời gian, để về sau chúng ta không còn phải thốt lên những lời đầy tiếc nuối: Chẳng bao giờ! Ôi chẳng bao giờ nữa! Và rồi có phải chứng kiến những gì chia lìa, đứt gãy ấy cũng không còn là điều tiếc nuối, xót xa. Quan niệm sống vội vàng trong cái nhìn về thời gian như thế của Xuân Diệu chính là thông điệp sống phải biết trân trọng từng phút, từng giây để không bao giờ phải hối tiếc.

Không những chỉ ra cuộc sống này tươi đẹp rất đáng sống vội vàng, thời gian trôi chảy rất nghiệt ngã, vô tình nên càng phải sống vội vàng, nhà thơ còn giục giã và mách chúng ta cách để sống vội vàng.

Mau đi thôi mùa chưa ngả chiều hôm

...

- Hồi xuân hồng ta muốn cắn vào môi

Lời giục giã đầy hối hả, khẩn thiết. Trong bài thơ có tên Giục giã ông cũng viết:

Mau với chứ! Vội vàng lên với chứ

Em em ơi, tình non sắp già rồi.

Chẳng phải đây là lần đầu tiên Xuân Diệu khiến người ta cuống quýt thế, mà sống vội vàng là phải vậy. Hãy sống nhanh lên, gấp gáp lên khi mùa chưa ngả chiều hôm, khi cuộc đời chưa vào lúc bóng xế, lúc mình còn tuổi trẻ. Bởi vậy đừng ngại ngần, hãy ôm, hãy riết, hãy say, hãy thâu, hãy cắn để những khoảnh khắc tuyệt diệu của sự sống mới bắt đầu mơn mớn, mây đưa và gió lượn, cánh bướm với tình yêu, cái hôn nhiều, non nước, cỏ cây và xuân hồng được ta hưởng trọn. Thậm chí phải được ngây ngất, chéng choáng, đã đầy, no nê mới thực sự vội vàng. Bao nhiêu bút lực của sự nhiệt huyết, sôi trào, Xuân Diệu dồn hết vào đoạn thơ cuối. Lời thơ căng tràn cảm xúc, khiến ai đọc cũng như mở lòng ra, cũng chẳng thể ngồi yên mà sống một cách vô nghĩa. Ý nghĩa nhân sinh cao đẹp trong cách sống vội vàng là sống đúng thời điểm. Khi còn tuổi trẻ, khi trong những khoảnh khắc đẹp đẽ của cuộc sống, đó là lúc ta nên sống hết mình. Không phải cứ nhanh, cứ gấp là vội vàng được mà phải sống sao cho đáng trong từng khoảnh khắc mình bỏ ra.

Xuân Diệu viết bài thơ này khi ông mới 22 tuổi nhưng những lời tranh biện và giàu tính triết lý trong bài thơ không hề non nớt. Để có được một quan niệm sống vội vàng giàu ý nghĩa tích cực như thế phải được bắt nguồn từ một thái độ sống nghiêm túc, một tình yêu với cuộc sống mãnh liệt. Bài thơ *Vội vàng* và quan niệm sống của nhà thơ thực sự đã trở thành một bài học giá trị với nhiều thế hệ trẻ sau này.

Bài văn mẫu số 2: Phân tích quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu trong bài thơ *Vội vàng*

Một trong số những bài thơ tiêu biểu cho thơ Xuân Diệu là bài *Vội vàng* in trong tập *Thơ thơ* thi phẩm được sáng tác trong những năm mười tám đôi mươi của của nhà thơ. *Vội vàng* là bài thơ thể hiện tình yêu nồng nàn của Xuân Diệu đối với cuộc sống tươi đẹp mà nhà thơ tự thấy phải gấp gáp nhận lấy. Bài thơ *Vội vàng* được mở đầu bằng bốn dòng thơ ngũ ngôn ngắn gọn, mạnh mẽ như lời tuyên bố về khát vọng của mình:

*Tôi muốn tắt nắng đi,
Cho màu đừng nhạt mất.
Tôi muốn buộc gió lại,
Cho hương đừng bay đi.*

Tắt nắng, buộc gió là những điều con người không thể làm được, đó là những khát khao phi lí. Nhưng cái phi lí ấy lại có lí với trái tim của nhà thơ, bởi đó là trái tim đầy khao khát mãnh liệt, muốn sống đến trọn vẹn chữ “sống”, muốn giữ mãi cho mình những hương, những sắc của của cuộc đời. Mà cuộc đời trong cảm nhận của nhà thơ lại đẹp đẽ biết chừng nào, quý giá biết bao nhiêu. Nhà thơ thấy rằng trong cuộc sống, mọi thứ đều kì diệu, mỗi sự vật dù nhỏ bé đến đâu cũng đều dâng hiến cho đời những vẻ đẹp tinh túy nhất của mình:

*Của ong bướm này đây tuần tháng mật,
Này đây hoa của đồng nội xanh rì,
Này đây lá của cành tơ phơ phất,
Của yến anh này đây khúc tình si
Và này đây ánh sáng chớp hàng mi.*

Bướm ong thì có tuần tháng mật đầy ngọt ngào, cuốn hút, đồng nội thì có vẻ đẹp của màu xanh mon mơn và muôn hoa rực rỡ, cảnh tơ non thì có muôn lá rung rinh, ánh sáng bình minh như cái chớp mi của người đẹp... Những câu thơ có nhịp điệu thật nhanh, thật gấp gáp, sử dụng phép liệt kê, điệp ngữ, rất nhiều tính từ, cách liên tưởng táo bạo, đa tình. Cuộc sống trần gian hiện lên qua đó thật sống động, tươi tốt, đáng yêu, đáng sống, tràn ngập âm thanh, màu sắc tươi sáng, khai mở ra một thiên đường tồn tại chính trên cõi trần này. Với Xuân Diệu, cuộc đời lúc nào cũng tràn ngập niềm vui, mỗi ngày mới đến là niềm vui cũng gõ cửa ủa vào theo:

Mỗi buổi sớm thần Vui hằng gõ cửa

Niềm vui như một vị thần độ lượng, ban phát hạnh phúc cho từng người. Phải nói rằng trong thơ Việt Nam, chưa ai có cách cảm nhận cuộc sống, mùa xuân như cách cảm nhận của Xuân Diệu:

Tháng Giêng ngon như một cặp môi gần

Xuân Diệu chẳng lấy thiên nhiên làm chuẩn mực của cái đẹp khi so sánh với con người như thơ cổ mà lại lấy con người làm chuẩn mực để so sánh với vẻ đẹp của thiên nhiên. Nếu Nguyễn Du so vẻ đẹp của Thúy Vân-Thúy Kiều “Mây thua nước tóc tuyết nhường màu da” thì Xuân Diệu lại liên tưởng “Tháng Giêng ngon như một cặp môi gần”. Một cách so sánh rất riêng, rất táo bạo, đầy tình yêu đời nồng nhiệt rất Xuân Diệu. Ông thấy mùa xuân với bao vẻ đẹp sinh động của nó giống như cặp môi đỏ mọng của thiếu nữ đang kề gần. Cách so sánh này chứa đựng bao rung động tận đáy lòng, vừa có sự khao khát, thèm muốn, háo hức rất thiêng liêng mà cũng rất trần tục. Nhà thơ yêu cuộc sống đến si mê, cháy bỏng! Có một cuộc sống đẹp như thế để sống, có bao hương sắc tuyệt diệu như thế để tận hưởng, con người ta sẽ sung sướng biết bao. Nhưng, tựa như một cung nhạc đang vút cao, đến đây bỗng chùng xuống:

Tôi sung sướng. Nhưng vội vàng một nửa.

Câu thơ bị ngắt làm hai, niềm vui sướng không được trọn vẹn. Bởi Xuân Diệu nhận ra rằng điều sung sướng ấy ngắn ngủi biết bao:

Xuân đương tới nghĩa là xuân đương qua,
Xuân còn non, nghĩa là xuân sẽ già

Xưa nay, người ta chỉ tiếc những kỉ niệm khi nó đã trở thành quá khứ, tiếc xuân khi nó đã không còn. Ở đây, Xuân Diệu với sự nhạy cảm lạ lùng của nhà thơ yêu cuộc sống đến đắm say, ông tiếc mùa xuân ngày khi mùa xuân vẫn còn đang phơi phới. Vì nhà thơ biết rằng thời gian sẽ trôi qua nhanh, mà với những gì quý giá, với những vẻ đẹp, thời gian còn tàn nhẫn trôi nhanh hơn gấp bội, nhanh đến khủng khiếp, phũ phàng. Cái non trẻ, thắm tươi rồi sẽ chẳng mấy mà già nua, héo úa. Điều ấy lại ảnh hưởng vô cùng to lớn đến Xuân Diệu:

Mà xuân hết nghĩa là tôi cũng mất

Câu thơ đầy cảm giác buồn bã. Nhà thơ phát hiện ra một điều bi thảm cho mình: mùa xuân trôi qua, tuổi trẻ sẽ trôi qua. Mà khi tuổi trẻ đã trôi qua thì cuộc đời nào còn ý nghĩa gì nữa. Bởi quý giá nhất của cuộc đời, đắt trời là mùa xuân, quý giá nhất của con người là tuổi trẻ. Con

người khao khát vẻ đẹp tồn tại vĩnh cửu, nhưng cuộc đời lại có những quy luật vô cùng chặt chẽ và nghiệt ngã:

*Lòng tôi rộng, nhưng lượng trời cứ chật,
Không cho dài thời trẻ của nhân gian*

Thời gian thì vô hồi vô hạn, nhưng đời người thì hữu hạn. Con người trong cái hữu hạn ấy trở nên thật nhỏ bé, tội nghiệp và mong manh. Bao người lí luận rằng xuân đi xuân đến, nhưng với Xuân Diệu, ông chẳng thể tự an ủi mình mà trái lại, càng xót xa hơn:

*Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn,
Nếu tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại.
Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi,
Nên bâng khuâng tôi tiếc cả đất trời.*

Mùa xuân của đất trời đẹp lắm, quý giá lắm, nhưng mùa xuân chỉ quý giá, chỉ đẹp khi con người biết hưởng, được hưởng vẻ đẹp của nó. Khi con người chẳng còn trẻ mà tận hưởng mùa xuân thì xuân cũng mất hết ý nghĩa. Những câu thơ của Xuân Diệu vì thế mà chuyển sang giọng điệu buồn bã:

*Mùi tháng năm đều rớm vị chia phôi,
Khắp sông núi vẫn than thầm tiễn biệt.
Phải chăng hồn vì nỗi phải bay đi
Chim rộn ràng bỗng dứt tiếng reo thì,
Phải chăng sợ độ phai tàn sắp sửa*

Tất cả đều buồn bã, đều mất hết ý vị, chỉ còn “rớm vị chia phôi”, chỉ biết “than thầm tiễn biệt”, chỉ còn “hồn dỗi phải bay đi”, chỉ “sợ độ phai tàn sắp sửa”. Trong thơ Việt Nam, ít ai có giọng thơ nuối tiếc thời gian, thương tiếc cuộc sống thiết tha dường ấy. Cũng vẫn gió lá hoa như đạo đầu nhưng đoạn trên rạo rực náo nức, đoạn này lại buồn thương ngậm ngùi, xót xa biết bao nhiêu. Nhà thơ kêu lên một cách tuyệt vọng:

Chẳng bao giờ! Ôi chẳng bao giờ nữa!

Nỗi đau đớn của Xuân Diệu phải sâu sắc lắm, cắt cứa lắm, thấm thía lắm thì mới bộc phát thành tiếng than kêu thống thiết dường ấy. Thời gian cứ mênh mông nhưng mùa xuân và tuổi trẻ của con người cứ ngắn ngủi. Con người chẳng thể làm được gì để biến cái hữu hạn của đời người thành cái vô hạn trường tồn cùng vũ trụ. Chỉ còn mỗi cách, đó là phải hối hả, phải đắm say mãnh liệt hơn, phải vội vàng tận hưởng đến mức độ cao nhất, nhiều nhất những vẻ đẹp nhân gian, những thứ quý giá của đời sống, của tuổi trẻ, mùa xuân. Xuân Diệu giục giã:

*Mau đi thôi! Mùa chưa ngả chiều hôm
.....
Và non nước, và cây, và cỏ rạng.*

Những câu thơ mạnh bạo, gấp gáp, giục giã như một dòng suối ào ạt tuôn chảy, tưởng chừng ngôn từ xô đẩy vào nhau, chen lấn nhau để cho kịp mạch cảm xúc đang bùng lên sôi nổi của nhà thơ. Những tiếng “ta muốn” lách đi lách lại mãi như một điệp khúc bất tận để khẳng định niềm

khao khát cháy bỏng muốn sống đến tận cùng cảm giác của Xuân Diệu. Một loạt điệp từ được sử dụng theo mức độ tăng dần của khao khát: muốn ôm – muốn riết – muốn say – muốn thâu – muốn cắn thể hiện tâm trạng si mê đến cuồng nhiệt. Trong một câu thơ mà có đến ba hư từ “và” chứng tỏ Xuân Diệu nồng nhiệt đến rói rít, cuồng quýt, như muốn cùng lúc dang tay ôm hết cả vũ trụ, cả cuộc đời, mùa xuân vào lòng mình. Sống như thế với Xuân Diệu mới thực là sống, mới đi đến tận cùng của niềm hạnh phúc được sống.

Cho chuênh choáng mùi thơm, cho đã đầy ánh sáng,
Cho no nê thanh sắc của thời tươi

Hạnh phúc của sự sống là mùi thơm, ánh sáng, thanh sắc. Tận hưởng cuộc đời chính là có được cảm nhận về những điều ấy ở độ tràn trề nhất. Xuân Diệu muốn tận hưởng cuộc sống cho đến “no nê”, “chuênh choáng”, “đã đầy”. Trong niềm cảm hứng ở độ cao nhất, Xuân Diệu nhận ra cuộc đời, mùa xuân như một cái gì quý nhất, trọn vẹn như một trái đời đỏ hồng, chín mọng, thơm ngát, ngọt ngào, để cho nhà thơ tận hưởng trong niềm khao khát cao độ:

Hỡi xuân hồng, ta muốn cắn vào ngươi

Câu thơ là đỉnh cao của những khao khát sống, của tình yêu sống rạo rực trong con tim nồng cháy của Xuân Diệu.

Bài thơ *Vội vàng* thể hiện tâm trạng đắm say bùng nổ của một tâm hồn ham sống mãnh liệt. Bài thơ còn thể hiện một quan niệm sống sống gấp gấp vội vàng tận hưởng những hạnh phúc trần thế, một quan niệm sống lành mạnh và tích cực so với đương thời. Bài thơ là một sáng tác tiêu biểu cho phong cách thơ trẻ trung tươi mới của “nhà thơ của tình yêu”, bài thơ rất tự do, hình ảnh giàu sức gợi, giàu nhạc điệu và cách liên tưởng rất hiện đại. Tâm trạng yêu đời, yêu sống đến cuồng nhiệt trong tác phẩm khẳng định tư tưởng nhân văn của nhà thơ. Cho đến nay, nội dung thúc giục mọi người sống có nghĩa trong cuộc sống thực tại của bài thơ vẫn còn bao ý nghĩa với thế hệ trẻ.

Qua *Vội vàng* ta không chỉ thấy quan niệm sống tràn ngập tình yêu của Xuân Diệu mà ta qua đó ta còn hiểu thêm về quan niệm nhân sinh của Xuân Diệu trong bài thơ *Vội vàng* vô cùng sâu sắc nữa.

Bài văn mẫu số 3: Phân tích quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu trong bài thơ Vội vàng

Xuân Diệu nhà thơ tình của thi ca Việt Nam. Thơ ông tràn ngập tình yêu, không chỉ là tình yêu nam nữ mà còn là tình yêu cuộc sống. Ông sống vội vàng, gấp gáp để nắm bắt trọn vẹn mọi khoảnh khắc của cuộc đời. Triết lí sống vội vàng, gấp gáp đã được ông thể hiện đầy đủ trong bài thơ “*Vội vàng*” trích trong tập “*Thơ thơ*” – tập thơ đầu tay của ông.

Trong bài thơ “*Giục dã*” Xuân Diệu đã từng viết:

*Mau với chứ, vội vàng lên với chứ
Em ơi em, tình non sắp già rồi.*

Triết lí sống vội vàng gấp gáp đã trở thành một quan niệm sống của Xuân Diệu, nó được thể hiện xuyên suốt trong hành trình sáng tác của ông.

Ngay từ nhan đề của bài thơ triết lí sống vội vàng, gấp gáp đã được nhà thơ thể hiện. Vội vàng có nghĩa là sự vội vã, làm việc luôn gấp gáp, nhanh chóng không thể chần chừ. Đối với Xuân Diệu cũng vậy, ông vội vàng trong từng giây phút. Vậy tại sao Xuân Diệu phải sống vội vàng, gấp gáp như vậy. Bởi ông ý thức được rằng, thời gian đòi người thật ngắn ngủi, hữu hạn, còn thời gian vũ trụ lại tuần hoàn, vô hạn.

*“Xuân đương tới, nghĩa là xuân đương qua,
Xuân còn non, nghĩa là xuân sẽ già
Mà xuân hết nghĩa là tôi cũng mất
Không cho dài thời trẻ của nhân gian
Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn
Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi
Nên bâng khuâng tôi tiếc cả đất trời”.*

Xuân Diệu rất ám ảnh với những bước đi của thời gian, bởi vậy ông vô cùng nhạy cảm trước sự chảy trôi của nó. Xuân đương tới đồng thời lúc đó cũng là lúc nó đang vụt khỏi bàn tay chúng ta, xuân “non” rồi đến lúc xuân sẽ “già”, thậm chí, và khi xuân hết cũng là lúc tôi sẽ chết. Sự cực đoan ấy của Xuân Diệu là hoàn toàn hợp lí. Cuộc sống này đẹp đẽ, tươi vui là vậy nhưng nó như một dòng sông chảy đi và không bao giờ trở lại nữa. Khoảnh khắc đẹp đẽ, phút giây lãng mạn cũng chỉ đến với ta có một lần. Thiên nhiên có thể đẹp mãi, trường tồn mãi, còn “tôi” thì không, tôi chỉ có một đời này, một kiếp này để tận hưởng trọn vẹn mọi mỹ vị, mọi thắng cảnh trong cuộc sống. Bởi vậy cần phải sống vội, sống gấp, có những khao khát mãnh liệt:

*Tôi muốn tắt nắng đi
Cho màu đừng nhạt mất
Tôi muốn buộc gió lại
Cho hương đừng bay đi*

Cái khao khát của ông thật khác thường, mà cũng thật mãnh liệt. tắt nắng, buộc gió, hỏi chẳng có ai trên cuộc đời này đã làm được. Xuân Diệu muốn tắt nắng để những màu sắc của cuộc sống không bị phai tàn, muốn buộc gió để sắc hương của cỏ cây không bị bay đi. Ý muốn ấy quả thực đẹp đẽ, ông muốn lưu lại những gì đẹp đẽ nhất của thiên nhiên cho cuộc sống con người. Đồng thời ước mơ ấy của ông cũng hoàn toàn có cơ sở, cuộc sống đẹp đẽ dường kia, nếu không sống tận hiến chẳng phải là sẽ uống phí lắm hay sao:

*Của ong bướm này đây tuần tháng mật
Này đây hoa của đồng nội xanh rì*

....

Tháng giêng ngon như một cặp môi gần.

Đoạn thơ như một tiếng reo vui, một bản hoan ca trước vẻ đẹp của thiên nhiên vạn vật. Trần thể hiện lên với vẻ đẹp toàn mỹ, tràn đầy nhất: tuần tháng mật, hoa của đồng nội xanh rì, lá của cành tơ phơ phất, yến anh này đây khúc tình si, anh sáng,... Một bức tranh tuyệt đẹp được thi sĩ Xuân Diệu vẽ lên, đó là bức tranh có sự hài hòa của màu sắc (xanh rì), âm thanh (khúc tình si) và ngập tràn ánh sáng. Đây quả là một thiên đường. Vẻ đẹp này không phải ở đâu xa, mà nó ở ngay

đây, hiện hữu trong cuộc sống này. Đây cũng là cái đích mà Xuân Diệu muốn hướng người đọc đến, tiên cảnh bông lai không phải chỉ có ở trong tưởng tượng, mà nó có ở ngay đây, tại mặt đất này. Đang vui sướng, yêu đời, sống hối hả, gấp gáp là vậy, nhưng giọng thơ Xuân Diệu như bị trùng xuống ở câu thơ tiếp theo: “Tôi sung sướng. Nhưng vội vàng một nửa/ Tôi không chờ nắng hạ mới hoài xuân”. Câu thơ bị bẻ làm đôi, khi thì nhận ra sự chảy trôi của thời gian, con người lo lắng, sợ hãi trước bước đi của thời gian, nó chẳng đợi chờ tuổi xuân của bất cứ ai, bất cứ sự vật nào: “Con gió xinh thì thào trong lá biếc/ Phải chăng hờn vì nỗi phải bay đi?/ Chim rộn ràng bỗng đứt tiếng reo thi/ Phải chăng sợ độ phai tàn sắp sửa”. Trước bước đi không ngừng của thời gian, ông không còn dừng lại ở khao khát tắt nắng buộc gió mà sống vội sống gấp đã biến thành hành động:

“Mau đi thôi! Mùa chưa ngả chiều hôm

*...
- Hỡi xuân hồng, ta muốn cắn vào ngươi!”*

Đoạn thơ nồng nàn, cháy bỏng nhất, thể hiện mạnh mẽ nhất khao khát, ước muốn sống vội, sống gấp của thi nhân. Nhịp thơ nhanh, gấp gáp, biểu hiện của cảm xúc dâng trào. Ông muốn ôm tất cả sự sống, dùng hàng loạt động từ mạnh theo cấp độ tăng tiến: ôm, riết, say để tận hưởng cuộc sống bằng mọi giác quan. Từ ôm một cử chỉ thân mật, riết lại mạnh bạo, mạnh mẽ hơn đến say thì đã ở độ say mê, nồng nàn và cuối cùng là thâu hết mọi vẻ đẹp của mùa xuân, tuổi trẻ, tình yêu vào tâm hồn thi nhân. Ông mở tất cả các giác quan để tận hưởng tận độ mọi thanh sắc của đời sống và câu thơ cuối cùng đã thể hiện trọn vẹn cảm xúc của ông: “Hỡi xuân hồng, ta muốn cắn vào ngươi”.

Tác phẩm Vội vàng đã thể hiện một cách đầy đủ, trọn vẹn nhất lối sống, quan niệm sống “vội vàng” của Xuân Diệu. Ông sống vội vàng để tận hưởng hết vẻ đẹp, để công hiến hết tuổi xuân cho cuộc đời này. Đó là một nhân sinh quan, lối sống lành mạnh. “Thơ Xuân Diệu là một nguồn sống rào rạt chưa từng thấy ở chốn nước non lặng lẽ này”.

Bài văn mẫu số 4: Phân tích quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu trong bài thơ Vội vàng

Nhắc đến phong trào Thơ Mới không thể không nhắc đến nhà thơ Xuân Diệu - nhà thơ mới nhất trong các nhà thơ mới. Thơ Xuân Diệu được hun đúc bởi một tâm hồn thiết tha rạo rực, một tâm hồn cháy bỏng với cuộc đời và sự sống. Bởi vậy, trong thơ ông đâu chỉ đẹp thôi mà thơ ông còn tình nữa, nó gửi gắm biết bao tâm sự, bao nỗi lòng, bao khát khao và quan niệm nhân sinh của người thi sĩ. Với bài thơ "Vội vàng" in trong tập Thơ thơ, Xuân Diệu đã viết nên một quan niệm đầy triết lí trong đời sống đó là quan niệm sống vội vàng.

Sống vội vàng nghĩa là sống gấp gáp, nhanh chóng, khẩn trương, sống thúc giục, hối hả. Sống không chần chừ, do dự. Và Xuân Diệu cũng thế, ông muốn mình được sống trọn vẹn trong từng giây phút thực tại của cuộc đời. Triết lí ấy được thể hiện rõ qua chính nhan đề mà ông lựa chọn đặt cho bài thơ - Vội vàng. Đó là cách sống tận hưởng cuộc sống, tận hưởng mọi lúc, mọi thời khắc của đời người, sống cuống quýt hết mình với từng phút giây. Ông khát khao được thâu mình hưởng thụ những tinh hoa của thiên nhiên vạn vật với nét đẹp nao lòng, Ông phải sống vội, bởi Xuân Diệu biết rằng thời gian là hữu hạn, đời người thì ngắn ngủi, không sống vội vàng liệu có bắt kịp tuổi trẻ, thanh xuân:

"Xuân đang tới, nghĩa là xuân đang qua,
Xuân còn non, nghĩa là xuân sẽ già,
Mà xuân hết, nghĩa là tôi cũng mất.
Lòng tôi rộng, nhưng lượng trời cứ chật,
Không cho dài thời trẻ của nhân gian,
Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn,
Nếu đến nữa không phải rằng gặp lại."

Thời gian dài thật đấy nhưng đời người ngắn ngủi, ai biết được rồi sẽ ra sao, xuân đến xuân qua như quy luật của tạo hoá, người lại thêm tuổi tác. Bởi vậy, ông chọn cách sống vội để có thể có trọn vẹn những khoảnh khắc tuyệt vời, để khỏi hối tiếc thời gian qua đi. Sự chảy trôi của dòng thời gian khiến con người lại càng ý thức hơn cách sống cho chính mình, bởi vậy mà Xuân Diệu lại càng mãnh liệt hơn, khát khao hơn trong cuộc sống:

"Tôi muốn tắt nắng đi
Cho màu đừng nhạt mất;
Tôi muốn buộc gió lại
Cho hương đừng bay đi."

Điều ước muốn ấy những tưởng phi lý nhưng thực ra rất có lý, rất khác thường có phần kỳ lạ. Nhưng thiên nhiên đẹp tuyệt vời thế kia, người thi sĩ làm sao không khỏi nuối tiếc ngậm ngùi khi lỡ mất, bởi vậy mà ông muốn được tắt ánh nắng giữ màu tươi sáng của mặt trời, muốn buộc làn gió để giữ hương sắc cỏ cây kia được bền lâu mãi mãi. Đó là sự trân quý, yêu thiên nhiên và ham muốn lưu giữ những đẹp đẽ của tạo hoá ban tặng con người.

"Của ong bướm này đây tuần trăng mật;
Này đây hoa của đồng nội xanh rì;
Này đây lá của cành tơ phơ phất;
Của yến anh này đây khúc tình si.
Và này đây ánh sáng chớp hàng mi;
Mỗi sáng sớm, thần vui hằng gõ cửa;
Tháng giêng ngon như một cặp môi gần";

Chôn dương gian như một thiên đường nơi cõi trần tuyệt mỹ, đẹp đến xốn xang. Khúc nhạc hòa ca với vẻ đẹp tròn đầy nhất, viên mãn nhất của mùa xuân với đủ những âm thanh sắc màu tươi đẹp, có ong bướm, có hoa, có lá cành tơ, có nàng yến anh hát khúc tình ca và rộn ngợp hạnh phúc của thần Vui mỗi sáng. Tất cả dường như thật trọn vẹn, hữu tình, như ý. Bởi mùa xuân đẹp đến thế, yêu đến thế mà khiến lòng người thổn thức, sung sướng ngập tràn và mãi mãi không muốn mất đi. Muốn giữ lại tất cả những ngào ngọt của chôn bông lai nơi mặt đất. Nhưng dù có sung sướng, có mãi nguyện hay nhiệt thành đến đâu tác giả vẫn ý thức được phải sống vội để giữ lấy tất cả những yêu thương ấy:

"Tôi sung sướng. Nhưng vội vàng một nửa"

Càng sợ hãi trước thời gian, càng lo sợ trước tương lai ông lại càng muốn sống hết mình cho hiện tại, vội vàng nhưng tinh nhạy, vội mà không hư ảo, vội là để giữ tròn đầy nhất những gì tuyệt đẹp cho bản thân, cho đất trời tạo hoá:

*"Tôi không chờ nắng hạ mới hoài xuân"
Mau đi thôi mùa chưa ngả chiều hôm
Ta muốn ôm
Cả sự sống mới bắt đầu mơn mớn;
Ta muốn riết mây đưa và gió lượn,
Ta muốn say cánh bướm với tình yêu,
Ta muốn thâu trong một cái hôn nhiều
Và non nước, và cây, và cỏ rạng"*

Không chờ ngày mai mới tiếc nuối ngày hôm qua, tiếc nuối dĩ vãng tươi đẹp. Từ ý thức biến thành hành động, tác giả muốn tận hưởng hết ngay bây giờ, ngay lúc này, muốn chiếm hữu hết vẻ đẹp, sức hấp dẫn của mùa xuân xanh, của tuổi trẻ. Muốn được ôm những sự sống mơn mớn, muốn được riết lấy làn làn mây và khúc gió dạo giữa trời xanh, muốn hôn lên ánh nắng buổi chiều hôm cho thoả lòng khao khát. Tận hưởng cho đã đầy dư vị của đời sống thân yêu:

*"Cho chính choáng mùi thơm, cho đã đầy ánh sáng
Cho no nê thanh sắc của thời tươi;
- Hỡi xuân hồng, ta muốn cắn vào ngươi!"*

Mọi giác quan đều được ông thức tỉnh để nếm trọn nét đẹp của mùa xuân, của đời sống. Xuân hồng như một tình nhân bé nhỏ của thi nhân, rục rờ, dịu ngọt, mà không kém phần đậm thắm, thương yêu. Xuân càng đẹp khiến tác giả lại càng không thể chân chừ hơn, do dự hay đắn đo suy nghĩ nữa mà phải nhanh chóng tận hưởng và sống, sống trọn vẹn nhất ngày hôm nay. Sống cuồng quýt, hồi hả, rói rít như muốn dang rộng vòng tay nhỏ bé của mình mà ôm lấy vũ trụ tươi đẹp bao la ấy. Xuân Diệu quả thực phải có một tâm hồn rất đời và rất người mới có những vản thơ tràn trề sinh lực và đầy sức sống như thế.

Tôi vẫn thường hay tự hỏi, sống vội để làm gì nhỉ?, liệu khi sống vội ta có đánh mất chính mình hãy không khi ngoài kia đầy rẫy những chông gai, cám dỗ. Nhưng đọc xong *Vội vàng* của Xuân Diệu, tôi lại càng hiểu hơn sự cần thiết của cách sống ấy, đó là một lối sống lành mạnh và đầy tích cực. Hãy sống, tận hưởng và cống hiến hết mình cho thực tại thân yêu, cho cộng đồng đất nước. Sống trong từng thời khắc phải có ý nghĩa, làm đẹp cho tâm hồn chính mình và cho cuộc sống thân yêu. Sống vội nhưng phải là lối sống mang lại sự tích cực cho bản thân và xã hội.

CLICK NGAY vào nút **TẢI VỀ** dưới đây để tải các bài văn mẫu: Phân tích quan niệm sống vội vàng của Xuân Diệu trong bài thơ *Vội vàng* Văn lớp 11 file word, pdf hoàn toàn miễn phí.